

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-7 У 2464/20
Дана 15.09.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Братислава Ђокића и Катарине Пецић Илић, чланова већа, са судским саветником Даницом Лекић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужбу тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола р. Рашић, адвокат из Београда, ул. Милоша Поцерца бр. 23, поднетој против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање-Дирекција фонда, ради поништаја решења бр.01-02/181.6.3 15389/17 од 18.12.2019. године, у правној ствари пензијској, у нејавној седници већа одржаној дана 15.09.2022.године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање-Дирекција фонда Београд, бр.01-02/181.6.3 15389/17 од 18.12.2019. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање да тужиоцу АА из ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала Лесковац број 181.7-1 01340/17 од 31.10.2017. године. Наведеним решењем тужиоцу је утврђено право на старосну пензију почев од 22.10.2016. године, у износу од 13.463,96 динара. Констатовано је да навршен пензијски стаж износи 31 годину, 9 месеци и 26 дана, те да се исплата пензије врши од 22.10.2016. године. Истим решењем одређено је да се кориснику пензије обуставља 1/3 пензије док се не намире неуплаћени доспели

доприноси који на дан 26.10.2017. године износе 475.078,48 динара.

У тужби поднетој Управном суду преко пуномоћника дана 05.02.2020. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа из свих законских разлога. Навео је од 17.01.1995. године, није био оснивач и директор предузећа ББ, јер је на основу уговора о промени оснивача и преносу оснивачног улога од 13.01.1995. године, свој оснивачки улог пренео ВВ и иступио из наведеног предузећа. Имајући у виду наведено, Указао је да није могло бити утврђено да је за период након 17.01.1995. године, био у обавези да по основу обављања самосталне делатности у својству оснивача плаћа доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, као и да је очигледно да подаци из матичне евиденције на које се позивају органи управе нису тачни. Са изнетих разлога, предложио је да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање. Трошкове је тражио за састав тужбе у износу од 30.000,00 динара по АТ и трошкове судских такси по ТТ.

Тужени орган је, у одговору на тужбу остао при разлозима изнетим из образложења оспореног решења, те предложио да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења произлази да је поступајући по примедбама Управног суда изнетим у пресуди II - У 9158/18 од 19.09.2019. године, тужени орган оценио да је жалба неоснована. Наиме, тужени је констатовао да се тужилац у смислу члана 2. Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању радних људи који самостално обављају делатност личним радом („Службени гласник РС“ бр. 20/19), налазио у обавезном осигурању као оснивач и директор приватног предузећа ББ, те да је у смислу члана 7. став 1. тачка 7. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање („Службени гласник РС“ бр. 84/04 ... 62/6) био у обавези да за све време обавезног осигурања плаћа доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, које обавезе према члану 64. наведеног Закона не може бити ослобођен. У том смислу, навео је да су према подацима из матичне евиденције тужиоцу утврђени неизмирени доприноси за период од 01.01.1994. године до 30.09.1997. године и од 04.03.1999. године до 30.11.2001. године, да је обрачун висине неуплаћеног доприноса извршен у складу са Одлуком о утврђивању својства осигураника и обавезе плаћања доприноса за пензијско и инвалидско осигурање („Службени гласник РС“ бр. 43/11), као и да тужилац није изјавио жалбу на решење број 181.5.3-315/17 од 26.10.2017. године, којим је именованом утврђен дуг за наведене периоде у укупном износу од 475.078,48 динара. У образложењу оспореног решења је такође констатовано да ће по намирењу доприноса у смислу одредбе чл. 120. став 3. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, тужилац остварити право на основу укупног стажа почев од дана стицања права.

Испитујући законитост оспореног решења по налажењу Управног суда

основано се наводима тужбе указује да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца.

Наиме, Одлуком о утврђивању својства осигураника и обавези плаћања доприноса за пензијско и инвалидско осигурање (“Службени гласник РС”, бр. 43/2011), донетом од стране Управног одбора Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање дана 24.02.2011. године прописано је да се истом уређује начин утврђивања својства осигураника и обавеза плаћања доприноса за пензијско и инвалидско осигурање. Осигуранику коме се својство осигураника утврђује по истеку рока за подношење пријаве на осигурање, односно за кога пријава на осигурање није поднета, утврђује се обавеза плаћања доприноса (члан 1.). Осигуранику из члана 1. ове одлуке, допринос за пензијско и инвалидско осигурање обрачунава се према најнижој месечној основици доприноса и стопи доприноса, која важи на дан уплате доприноса, према закону којим се уређују доприноси за обавезно социјално осигурање. Обрачун доприноса из става 1. овог члана врши Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање и обавештава осигураника о износу, року и рачуну јавних пригода на који треба да се изврши уплата (члан 2.). Осигуранику за кога је допринос обрачунат и уплаћен у складу са чланом 2. ове одлуке, у матичну евиденцију се као основица осигурања уноси износ од 35% просечне зараде у Републици за годину за коју је извршена уплата доприноса, односно 35% сразмерног износа те зараде ако се уплата доприноса не врши за целу годину (члан 3.). Одредбом члана 4. исте одлуке, који је одлуком Уставног суда број I Уо-279/2016 од 21.12.2017. године, оглашен неуставним, је било прописано да се ова одлука примењује и на осигуранике којима допринос и додатни допринос за пензијско и инвалидско осигурање није утврђен, односно није утврђен и наплаћен у складу са законом.

Полазећи од нормативних овлашћења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, и то овлашћења да доноси опште правне акте и овлашћења да у управном поступку одлучује о појединачним правима и обавезама, по оцени Управног суда, у поступку утврђивања права на старосну пензију није могуће утврђивати начин намирања неуплаћених доприноса и налагати њихову уплату решењем којим се истовремено одлучује о признавању права на пензију.

Како је одредбом члана 60. став 1. Закона о Уставном суду (“Службени гласник РС”, бр.109/2007, 99/2011, 18/2013 (Одлука Уставног суда), 40/2015, 103/2015) прописано да се закони и други општи акти за које је одлуком Уставног суда утврђено да нису у сагласности са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права, потврђеним међународним уговорима или законом, не могу се примењивати на односе који су настали пре дана објављивања одлуке Уставног суда, ако до тог дана нису правноснажно решени, то произилази да се члан 4. поменуте Одлуке о утврђивању својства осигураника и обавези плаћања доприноса за пензијско и инвалидско осигурање не може применити у овом случају, јер одлука првостепеног органа није постала правноснажна.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, Управни суд је донео одлуку као у ставу првом диспозитива пресуде на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима и вратио је предмет надлежном органу на поновно одлучивање, применом одредбе члана 42. став 1. истог

закона, при чему је тужени орган дужан да поступи у свему у складу са правним схватањем и примедбама суда у погледу правилне примене права, сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима.(став 3.) Код поновног решавања о праву осигураника односно корисника права, према ставу 1. овог члана примењују се прописи који су важили у часу доношења коначног решења. Ако се решава о праву према ставу 2. овог члана примениће се прописи који важе у време покретања поступка. (став 4.).

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног спора, Управни суд је, применом одредби чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, досудио тужиоцу трошкове на име састава тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката у износу од 16.500,00 динара одмерених према тарифном броју 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, број 121/12 ... 37/21), те донео одлуку као у ставу II диспозитива решења. Суд тужиоцу није досудио трошкове за састав тужбе преко досуђеног, а до траженог износа, имајући у виду да исти нису били опредељени у складу са важећом адвокатском тарифом, као ни трошкове судских такси на тужбу и пресуду, имајући у виду да је одредбом члана 5. став 1. Закона о судским таксама (“Службени гласник РС” бр. 28/94 ... 95/18) прописано да се за поднеске и одлуке у управним споровима у стварима пензијског, инвалидског и здравственог осигурања, дечијег додатка, старатељства, усвојења и социјалне помоћи, такса плаћа само ако тужба буде правоснажно одбијена или одбачена.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 15.09.2022. године, II-7 У 2464/20

Записничар
Даница Лекић,с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СЂ